

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De latrone, quem decollatum sepeliri iussit in ecclesia, c. 59.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

mini, quatenus alicui sacerdotum peccata mea pos-
sim confiteri. Responderunt illi: Non esset nobis hæc
dilatio tuta; & contingere posset, vt cognati & amici
tui venientes, eriperent te de manibus nostris, & esset
error nouissimus peior priore. Cui cum præcepissent,
vt se prosterneret ad decollationem, dixit hoc verbu:
Deus tu scis voluntatem meam, & subjunxit: Ani-
mam meam commendo Virginis filio: sicque decol-
latus est. Erat tunc temporis obsessus quidam in vi-
cinio, cui cum dicerent quidam, audita morte tanti
tyranni: Modò magnum habetis gaudium, propter
animam militis illius facinorosi: lugubri voce respon-
dit: Nequaquam, vnum enim verbum moriens protu-
lit, propter q̄ saluatus est. Haud dubiũ quin ope bea-
tæ Virginis, cuius filio animam occidendus comisit,
Luc. 23. pœnis gehennæ sit subtractus, & cum latrone confi-
rente paradisi gaudijs addictus. Aliud tibi referam, vn-
de amplius mireris, quod mihi Abbas ordinis nostri
retulit, circa hoc quinquenniũ dicēs illud contigisse.

CAPVT LIX.

IN vicinia ciuitatis Tridentinæ, sicut mihi retulit
quidam Abbas, latro nominatus versabatur, à quo
multi depredebantur, & qui se defendere voluerunt
nec potuerunt, occidebantur: hic cum die quadam
monachum quẽdam ordinis nostri obuium haberet,
sperans quòd pecuniam portaret, ait: Nisi voluntariè
sequaris me, occidam te, quem cũ monachus seque-
retur, & quæreret in via, quis esset, vel quid operis ha-
beret? respondit ille: Ego sum latro ille famosus, no-
men suum exprimēs, cui cum monachus diceret: Iam
incipitis canescere, & non timetis animæ vestræ? re-
spondit ille: Non plus quam pecus, & tacuit mona-
chus: veniens in speluncam illius, ait intra se: Si posses
hominem hunc conuertere, magnum Deo præstares
obsequium, dixitq; ad latronem: Si licet mihi aliquid
vos interrogare? respondente illo, licet; monachus sub-
junxit: Qualis extitit vita vestra à principio? Respon-
dit ille: Pessima; quando puer eram, cum omnibus
meis coætaneis contendebam; factus adolescēs, furtis
operam

operam dedi; deinde in virum proficiens, latrocinia exercui, in quibus aded profeci, vt hodie caput & magister sim omnium latronū huius prouinciæ. Ad quod monachus: Nunquid non timetis pœnas æternas, huiusmodi operibus præparatas? Dicete illo: De anima nulla mihi quæstio est, eo quod perdita sit. Monachus respondit: Quid si possem vobis ostendere viam salutis, velleris mihi acquiescere, nec ne? Ait latro: Etiam vobis consentirem. Et ille: Ieiunate vnum diem in hebdomada in honore sanctæ Mariæ genitricis Dei, & nullum in illa lædatis, & sciatis pro certo, quia gratiam apud filium vobis obtinebit. Respondit latro: Hæc reuera faciam, & iam voueo, nihil ea die cõedam, nullum deprædabor, nullum lædam, elegitque diem sabbati, nihil in illo mali operans, imò plurimos à sociorum manibus deprædandos, siue occidendos, ob honorem beatæ Virginis eripiens. Eodem tempore Tridentum ab hostibus per circuitum infestabatur, & exeuntes satellites ciuitatis, cùm hostes die sabbati insequeretur, iam dictum latronem, inermem propter sabbatum, cum cæteris cœperunt: & cùm esset fortissimus, non se defendebat, cùm caperetur, non se excusabat, nec loqui voluit interrogatus cū duceretur. Veniēs in ciuitatē, mox vt cognitus est, patibulo adjudicatus est. Nutu tamen, vt creditur, B. Virginis, super pulchritudinem corporis eius iudices moti, in hoc cõuenerunt, vt prouincia abjurata, viueret: q̄ cùm ille abnueret, & diceret: Non faciã, melius est enim vt hîc peccata luã, quã in futuro, respõderūt: Sine tunc vt decolleris: Nõ curo, inquit, qualis sit pœna, dũmodo occidar. Et illi: Vis vt vocetur tibi sacerdos? respondit: Nõ est necesse, omnes enim Christiani estis, omnibus vobis peccata mea confiteor, quod cū fecisset cum multa contritione, nihil se boni vnquam fecisse restabatur, præter illud ieiunium, quod a monacho didicerat, sicq; extra ciuitatem decollatus est, & in eodẽ loco sepultus. Nocte eadem, vigiles portarũ circa eius tumulum luminaria viderūt: quinque enim matronæ, corpus eius effodientes, & caput corpori

*Non con-
temnitur
confessio
sacramẽ
talis, sed
maior cõ-
fusiõ desi-
deratur
ab eo, qui*

*inter latrones vi-
tā pene
omnem
trāsege-
rat, ideo
que parit
instru-
m rebus
religionis
fuit.*

adaptantes, posuerunt in feretro, miræ texturæ pur-
pura superjecta; ex quibus quatuor singulas candela
ardentes in manibus habentes, per quatuor parte
feretrum tollentes, quinta, quæ clarissima omnium
erat, cum candela sequente ad portam vsque venerunt
ibi corpus deponentes. Custodes ista videntes, timue-
runt, putantes esse fantasma: quibus illa dicebat: Di-
cite Episcopo vestro, vt capellanum meum à vobis de-
collatum, in tali loco ecclesiæ honorificè sepeliat; ini-
nas addens si negligeret, & nominauit se. Manè cum
Episcopo hæc nunciata essent, cum clero & populo

exiens, purpuram deposuit, caput præcisum, corpori
vnitum videns, expauit, texturamque purpuræ huma-
num artificium excedentem admiratus, relatis credi-
dit, hominemque cum timore & honore maximo, nõ
vt latronem, sed sicut Christi martyrem in loco desi-
gnato sepeliuit. Ab illo tempore, vsque hodie, vix ali-
quis adultus in illa prouincia inuenitur, qui eius ex-
plo diem sabbati in honorem Dominæ nostræ non
ieiunet. APOLLONIVS: Cum opera bona extra chari-
tatem facta mortua sint, quomodo ieiuniũ, siue opus
aliud secundum genus bonum, tempore latrocinij
gestum, Dei genitrici placere potuit? CAESARIVS:
Per obsequium quod beatæ Virgini impendit, habile
se reddidit gratiæ; per finalem contritionem, factus
est filius gloriæ; per temporalem mortem, quam li-
benter ac patienter sustinuit, purgatorij pœnam eua-
sit, non enim punit Deus bis in idipsum, nisi medicina
cõtemnatur; non aliter audeo definire: legimus enim
in vitas patrum cuidam latroni Conuerto, pietatis
opera, quæ in latrocinio egit recitanti, sanctum re-
spondisse Pafnucium: Nunquam aliquid tale egi, id
est tam magnum, in vita mea. APOLLONIVS: Historia
hæc tam mirabilis valde accendere debet peccatores
in amorem sanctæ Dei genitricis. CAESARIVS: Adhuc
vnum superest capitulum, quod omnes ordinis nostri
professores magis omnibus, quæ adhuc audisti, in il-
lius amorem accedit, propter quod præsentī distincte
pro conclusione illud reseruaui, quia quod nouissimo
loco

Nabũ. i.

*Parte i.
in vita
S. Pafnu-
cij.*

loco dicitur, memoria fortiùs imprimitur.

CAPVT XL.

Monachus quidam ordinis nostri, Dominam nostram plurimum diligens, ante paucos annos mente excedens, ad contemplationem gloriæ cœlestis deductus est: vbi cùm diuersos ecclesiæ triumphantis ordines videret, angelorum videlicet, patriarcharum, prophetarum, Apostolorum, martyrum, confessorum, & eosdem certis characteribus distinctos, item Canonicos regulares Præmonstratéses, siue Cluniacenses, de suo ordine sollicitus, cùm staret & circumspiceret, nec aliquam de illo personam in illa gloria reperiret, ad beatam Dei genitricem cum gemitu respiciens, ait: Quid est sanctissima Domina, quòd de ordine Cisterciensi neminem hîc video? quare famuli tui, tibi tam deuotè seruiantes, à consortio tantæ beatitudinis excluduntur? videns eum turbatû Regina cœli, respondit: Ita mihi dilecti ac familiares sunt hi, qui de ordine Cisterciensi sunt, vt eos etiam sub vlnis meis foueam, aperiensque palliû suum, quo amicta videbatur, quod miræ erat latitudinis, innumerabile multitudinè monachorû, Conuersorum, & sanctimonialiû illi ostendit: qui nimis exultas, & gratias referens, ad corpus redijt, & quid viderit, quidve audierit, Abbati suo narravit. Ille verò in sequenti capitulo hæc referens Abbatibus, omnes lætificauit, ad ampliorem sanctæ Dei genitricis amorem illos accedens. Igitur quia Virginem beatam, imò speculum virginitatis, cuius merita & gloria, omnem Sanctorum multitudinem transcendunt, laudare non sufficio, quasi imperitus orator illam laudando deficio: ipsam ergo, tuis adiutus orationibus, deprecor, vt defectum meum ipsa suppleat, & quæ scripta vel scribenda sunt, fructuosa faciat. Amen.

FINIS LIBRI SEPTIMI.

Ff 5

CAPIT.